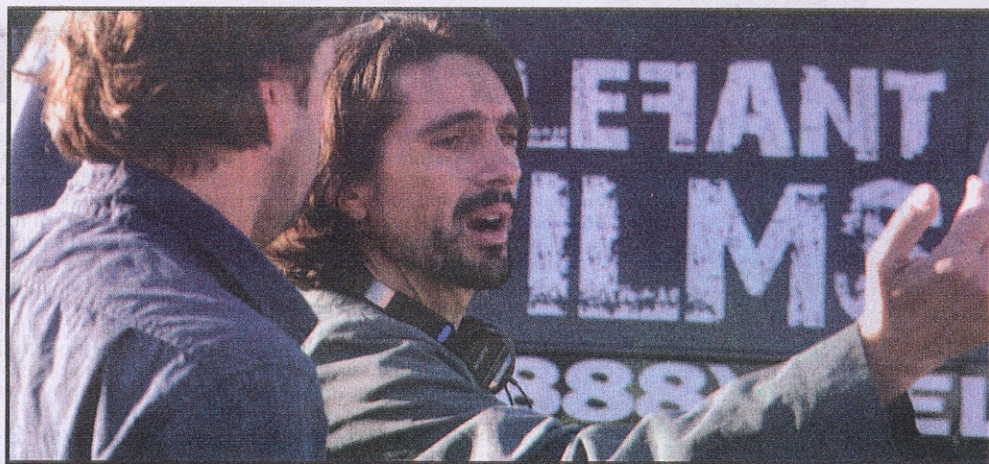

Svedok

Piše:
**Snežana
MOLDOVAN -
MILOŠEVIĆ**
Foto:
Privatna arhiva

Posle 17 godina života u Americi, reditelj i scenarista Darko Lungulov odlučio je da kroz zanimljivu i realističku filmsku priču poveže dva najvažnija grada koja su obeležila njegov život - Beograd i Njujork. U ostvarenju „Tamo i ovde“ Lungulov je spojio srpsku prestonicu, u kojoj žive nje-

Darko Lungulov: Prvih pet godina u Njujorku dok sam studirao film na CCNY, vozio sam kombi, selio ljude, nosio nameštaj i kutije, ponekad i po 12-14 sati dnevno, i tako se izdržavao i plaćao studije. Baš kao i Branko, jedan od glavnih junaka u mom filmu „Tamo i ovde“, koga igra Bane Trifunović. On se izdržava vozeći kombi i seleći ljude, i tako upozanje Roberta. Taj momenat iz mog života poslužio je kao osnova za priču, a sve ostalo je nadogradnja. Mislim da je važno pisati o onome što znate, ili pisati o onome do čega vam je stalo. Na taj način postoji velika šansa da se ispriča iskrena, emotivno tačna priča, što će se i osetiti na platnu. U

SINDI LOPER NE RAZUME

AMERIKA I SRBIJA - PREDNOSTI I MANE

S: Šta su naše prednosti, a šta mane u odnosu na SAD iz vizure jednog umetnika?

D.L.: U Srbiji je svakako prednost što postoje državni fondovi za snimanje filmova, a u Americi je to nezamislivo. Prednost je što se ovde ipak može doći do vrhunskih glumaca koji će pročitati scenario i odlučiti da li žele da igraju

ili ne. Tamo je dugačak i često težak i skup proces da se samo dođe do iole poznatog glumca. Prednost rada u SAD na malim filmovima je veliki entuzijazam koji tamo postoji, pogotovo u Njujorku koji je veliki centar nezavisnog filma i gde ima mnogo mladih glumaca i filmadžija koji ne samo da žele da rade za male pare, već na

snimanju i „ginu“ za film. To, zauzvrat, stvara divnu atmosferu zajedništva na setu u kojoj se lako radi. Zbog finansijske situacije, relativno malog tržišta kvalitetnih filmskih radnika i hiper-produkcije skupih reklama taj entuzijazam je daleko manji, ali se ipak nađu ljudi koji još uvek imaju srce na pravom mestu.

govni veliki prijatelji i u kojoj su sačuvane njegove uspomenice iz najranije mladosti, i Njujork, u kome je proveo akademske godine i zakoračio u svet filmske umetnosti. Da je pisanjem scenarija „Tamo i ovde“ učinio pravu stvar i na svojevrstan način obeležio „godine raspleta“ u Srbiji kroz prizmu jednog emigranta, govori i nagrada „Balkan Fund“ koju je dobio na 47. Međunarodnom filmskom festivalu u Solunu.

Kako bi kompletna priča o životu srpskog iseljenika bila što uverljivija, Lungulov je podelio plan snimanja na dve lokacije - Ameriku i Srbiju. Prvi deo filma „Tamo i ovde“ snimljen je za 12 dana na 25 lokacija u Njujorku i okolini - na Menthethu, u Bruklinu, Kvinsu i Long Ajlandu, dok će „srpska priča“ biti smeštena u Beogradu.

Svedok: Koliko ima autobiografskih momenata u ovom filmu, i koliko je scenaristi bitno da oni postoje u filmu?

FILM

ovoj priči pisao sam i o nečemu što znam i do čega mi je jako stalo da ispričam. Pogotovo je važno da znate o čemu pišete ako se film odigrava jednim delom u inostranstvu. Dok sam pripremao ovaj film, gledao sam nekoliko domaćih filmova čija se radnja dešava u Njujorku. Bio sam poražen naivnošću i lažnošću predstavljanja života u tom gradu od strane autora. Oni su verovatno tamo boravili kratko, i šta više, jako površno prikazali život grada i život naših ljudi tamo. To je stoga što su ti autori odrastali u stabilnijim vremenima i nisu morali da odlaze u emigraciju, pa tako nisu ni imali priliku da upoznaju suštinu toga o čemu

pišu. S druge strane danas, pisanje o temama za to što trenutno dobro prolaze kod fondova ili žirija obično lako donesu pare za produkciju ali nemaju iskrenost i emociju, a to je, pored dosade, najveći zločin na filmu.

S: Da li su ti momenti Vaš pokušaj odmazde nad onim što Vam se događalo po dolasku u SAD?

D.L.: Dok sam radio kao „mover“ (nosač, čovek koji seli), često sam zamišljao kraj „mog filma“. Obično je ovako izgledao; ja usred njujorške gužve ostavljam svoj kombi i hodam uz zalazak sunca. Ima tu elemenata osvete nad tim prvim njujorškim godinama, ali s druge strane ne bih to iskustvo menjao ni za šta na svetu.

S: Da li je glavna muška uloga namenski pisana za Dejvida Torntona ili ste imali viziju da lik Roberta tumači neko drugi?

D.L.: Glavna muška uloga pisana je po Džonu Luriju, legendarnom muzičaru, glumcu anderground scene Njujorka, koji se proslavio glumeći u ranim filmovima Džima Džarmuša. Po njemu je glavni junak Robert saksofonista. Na žalost, on je teško bolestan, tako da je mogućnost da on igra Roberta otpala prilično rano. Potom

sam dugo lutao tražeći glavnog glumca, dok nisam preko jednog od koproducenta ovog filma Vladana Nikolića, još jednog beogradskog Njujorčanina-filmadžije, došao do Džima Starka, legendarnog producenta američkih nezavisnih filmova. On je moj scenario preporučio nekolicini vrhunskih glumaca, među kojima je bio i Dejvid Tornton. Jako sam zadovoljan izborom, Dejvid je savršen, a Bane Trifunović i on su se sjajno uklopili. Mislim da će on odlično odigrati i sa Mirom Karanović i Fedom Stojanovićem koji su mu glavni glumački partneri u Beogradu.

S: Deo filma snimljen je u SAD, a drugi deo se snima u Beogradu. Gde ste lakše pronašli novac za projekat, i koliko se na ovom primeru vidi razlika između „tamo“ i „ovde“?

Američki snovi: Bane Trifunović u Njujorku

D.L.: Za „američki“ deo filma deo novca došao je od privatnih investitora iz SAD, koje sam nekako uverio da ovaj film ima veliki potencijal. Deo američkog novca došao je i od mog prijatelja, umetnika Gorana Petmila koji dugo živi u SAD, koji je stalno ponavljao „morao ovo da snimiš“. A deo sredstava uložili smo Đordije Leković i ja, producenti ovog filma. Iz Srbije novac za

sada imamo samo od Sekretarijata za kulturu grada Beograda. Nadamo se da će i Ministarstvo za kulturu Republike Srbije pomoći da se ovaj film završi, tim pre što je film do pola već snimljen, što promoviše Beograd i Srbiju u pozitivnom svetlu i što, zahvaljujući prisustvu svetских zvezda kao što su Sindi Loper i Dejvid Tornton, ima veliku šansu da bude jako gledan u svetu.

KO JE KO U „TAMO I OVDE“

Pored sjajne glumačke ekipe koju čine Dejvid Tornton, Sindi Loper, Bane Trifunović, Mira Karanović i Jelena Mrda, u filmu „Tamo i ovde“, ali s druge strane kamere, pojavljuju se vrhunski majstori svog zanata. Kostime je uradila Zora Mojsilović, koja se odavno proslavila kao kreator u filmovima „Život je čudo“ Emira Kusturice, „Guča“ Dušana Milčića, „Bure baruta“ Gorana Paskaljevića, „Vizantijsko plavo“ Dragana Marinkovića, TV serijama i više od 70 pozorišnih predstava.

Direktor fotografije je nagrađivani nemački snimatelj Matias Soning, čija

su poslednja dva filma nagrađena na festivalima u Berlinu i Kanu. Mirko Ilić, proslavljeni grafički dizajner iz Njujorka, deo je kreativnog tima, kreator logoa i grafičkog dizajna, a kompozitor Dejan Pejović nedavno je nominovan za nagradu Evropske filmske akademije - evropskog Oskara, kao najbolji kompozitor za muziku u filmu „Guča“ Dušana Milčića.

Producent „Tamo i ovde“ Đordije Leković je kao direktor fotografije, reditelj ili producent do sada snimio pet dugometražnih filmova, a jedan od njih, „Polikarp“, otkupila je kuća „Universal“ za distribuciju u Americi.